

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše, soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a soudkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové ve věci

žalobce: **JUDr. Mgr. Bc. P. K., Ph.D.**
sídlem Velké náměstí 7/12, 397 01 Písek
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Šmehýlem
sídlem Polská 1282/16, 120 00 Praha

proti
žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní 118/16, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu České advokátní komory sp. zn. K 46/2021 z 5. 9. 2023

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Kárné řízení.

- 1. Žalovaná kárným rozhodnutím sp. zn. K 46/2021 z 27. 5. 2022 shledala, že se žalobce dopustil kárného provinění tím, že ačkoliv od roku 2013 nejméně do 12. 2. 2021 zastupoval společnost Tiskárna RUCH s.r.o., IČO: 413 27 268, jejímž jednatelem a společníkem byl J.

K., na jejíž majetek byl 17. 2. 2015 prohlášen konkurz a insolvenčním správcem byl ustanoven Ing. J. R., IČO: 694 17 458, převzal právní zastoupení společností UNIFIN, s.r.o., IČO: 627 41 811, a LKJ Czech s.r.o., IČO: 243 06 541, jejichž jednatelem byl J. K., a dále J. K. a L. K., ve sporech proti insolvenčnímu správci Tiskárny RUCH, a to v řízeních vedených u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 59 C 47/2018, sp. zn. 22 C 317/2018 a sp. zn. 26 C 12/2018, u Okresního soudu v Lounech pod sp. zn. 10 C 243/2018 a u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci pod sp. zn. 38 Cm 151/2019 a sp. zn. 38 Cm 29/2019, tedy **a)** při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě, **b)** při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, a za tím účelem nedodržel pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže ukládající mu poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, a **c)** neodmítl poskytnutí právních služeb, jestliže v související věci poskytl již právní služby jinému, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá, čímž porušil **i)** § 16 odst. 2 věty před středníkem zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, **ii)** § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (dále jen „**etický kodex**“), a **iii)** § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii. Žalovaná proto žalobci uložila kárné opatření ve formě pokuty 32 400 Kč a rovněž povinnost zaplatit 8 000 Kč jakožto náhradu nákladů kárného řízení. Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce odvoláním.

2. Odvolací kárný senát žalobou napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění stručně shrnul nosné závěry prvostupňového rozhodnutí a k odvolacím námitkám týkajícím se průběhu prvostupňového jednání konstatoval, že při ústních jednání konaných 24. 9. 2021 a 11. 4. 2022 kárný senát postupoval správně, a dodal, že žalobce ani jeho právní zástupce proti protokolaci nevznesli žádných námitek. K poukazu žalobce na skutečnost, že v případech jiných osob žalovaná postupovala odlišně, odvolací kárný senát poznamenal, že tato argumentace nikterak nenapadá a nevyvrací správnost prvostupňového rozhodnutí. Ztotožnil se rovněž s kárným senátem stran hodnocení závažnosti žalobcova kárného provinění a s tím souvisejícího druhu a výše uložené sankce.

2. Průběh soudního řízení.

3. Žalobce v žalobě předně namítá, že při rozhodování žalované v obou stupních došlo k obsazení členů kárného senátu netransparentním způsobem, což porušilo žalobcova práva na spravedlivý proces. Ustanovení rozhodujícího senátu nemůže být projevem libovůle, ale musí pro to existovat jasně nastavena pravidla. V případě žalované však taková pravidla neexistují a žalovaná prostřednictvím předsedy kárné komise bez jakéhokoli zdůvodnění v průběhu řízení změnila členy kárného senátu a jejich postavení.
4. Dále žalobce namítá, že napadené rozhodnutí vydala vyloučená osoba, konkrétně JUDr. V. V. Připomněl, že v průběhu kárného řízení uplatnil námitku podjatosti této osoby, neboť žalobce v minulosti zastupoval klienta M. M. ve sporu o zaplacení odměny za poskytnuté právní služby, vyvolaném právě JUDr. V. Žalovaná sice o námitce podjatosti rozhodla, avšak nezohlednila skutečnou povahu věci. V důsledku aktivního jednání žalobce totiž JUDr. V. nezískal po M. M. požadované plnění a JUDr. V. byl nucen zaplatit soudní poplatky a náklady řízení k rukám žalobce. Postavení žalobce ve vztahu k JUDr. V. bylo dle žalobce komplikované, a to zejména s ohledem na postavení JUDr. V. ve vztahu k žalované, u níž

byl dlouholetým členem odvolací kárné komise. Z takto popsaného jednání žalobce dovozuje, že mezi účastníky tamějšího řízení nešlo o spor klientů, ale fakticky o spor žalobce s JUDr. V.

5. Napadené rozhodnutí vychází podle žalobcova názoru z nesprávně zjištěného skutkového stavu a spočívá na nesprávném právním hodnocení. Žalobce odkázal na úpravu dokazování obsaženou v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, a dodal, že v napadeném rozhodnutí jsou chybně označeny listiny a zaznamenáno provádění důkazů čtením. Obdobně je chybně zachycen průběh celého jednání před kárným senátem, neboť žalobce byl ujišťován o doručení příloh v rámci jeho jednotlivých podání, avšak posléze vyšlo najevo, že žádná z dotčených příloh nebyla žalované doručena. Z protokolu o jednání konaném 24. 9. 2021 se však podává odlišné vyjádření, přičemž žalobce neměl možnost se s protokolem v průběhu jednání seznámit; byl mu doručen až po jednání. Žalobce dovozuje, že žalovaná na jednu stranu striktně vychází jako ze zásadního důkazu z protokolu o soudním jednání konaném 15. 5. 2015 u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, *„ačkoliv jak členům kárného senátu kárné komise jako obecně všem praktikujícím advokátům musí být zřejmé, že za situace, kdy účastník není seznámen s protokolem o jednání a jeho grafickou podobou, tak proti ní – navíc za situace, kdy hodnocení je realizováno řadu let po vlastním jednání – nebylo důvodu protestovat.“* Žalobce přitom v průběhu řízení navrhoval k prokázání nesprávnosti tohoto protokolu výslech účastníků daného jednání, avšak odvolací kárný senát na jeho návrhy nikterak nehleděl a nezaprotokoloval je.
6. K meritu věci žalobce rozporuje, že by se kárného provinění dopustil. Trvá na tom, že zastupoval Tiskárnu RUCH pouze od 17. 7. 2014 do rozhodnutí o jejím úpadku, tj. do 17. 2. 2015. Učinil tak pouze z důvodu ochrany zájmů jeho dosavadního klienta a jednatele společnosti, J. K., souvisejícími s jeho povinností podat insolvenční návrh na svoji společnost, a z důvodu zastupování dotčené společnosti v několika souvisejících soudních řízeních. Veškerá komunikace mezi Tiskárnou RUCH a žalobcem přitom probíhala výlučně prostřednictvím J. K. a žalobce neměl přístup k žádným materiálům společnosti. Zastoupení Tiskárny RUCH bylo od počátku koncipováno jako časově omezené do rozhodnutí o jejím úpadku. Žalobce dodal, že tuto věc před převzetím zastoupení Tiskárny RUCH konzultoval s odborníky z České advokátní komory, kteří jej utvrdili v tom, že kolize či konflikt zájmů nehrozí. Žalovaná přitom opět neprovedla v tomto směru žalobcem navržené důkazy a nereagovala na jeho argumentaci.
7. Napadené rozhodnutí je též v rozporu s totožným rozhodováním ve skutkově a právně totožných věcech. Žalobce odkazuje na jednání JUDr. R. N., LL.M., místopředsedy žalované, a jeho působení v insolvenčním řízení vedeném u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. KSPH 61 INS 6410/2014 a rovněž na jednání JUDr. M. Š. a JUDr. M. N., místopředsedkyni žalované. Žalobce upozorňoval žalovanou na jednání JUDr. N., avšak dozvěděl se, že se o kolizi nejedná. Žalobci je rovněž známo, že v případě advokátů JUDr. Š. a JUDr. N. byla žalovaná informována třetí osobou o možném konfliktu zájmů, avšak žalovaná odpověděla, že se o konflikt v zastupování nejedná.
8. Žalobce nakonec poukazuje na absenci odůvodnění výroku napadeného rozhodnutí týkajícího se výše uložené sankce. V jiné věci totiž žalovaná za závažnější prohřešek uložila toliko napomenutí. Dle žalobce je proto zjevné, že žalovaná žalobci uložila trest ve zjevně nepřiměřené výši, neboť nevysvětlila rozdíly v těchto věcech. Navrhuje proto, aby soud od uloženého trestu upustil, případně jej snížil v zákonem stanovených mezích.

9. V rámci posledního žalobního bodu žalobce namítá, že napadené rozhodnutí představuje zneužití práva, neboť jej trestá nikoliv za skutek, ale za své spory s některými členy svého představenstva a kontrolní rady. Jednak uvádí, že žalovaná má sídlo v Praze a pobočku v Brně, a přestože žalobce sídlí v Písku, který je dvakrát vzdálenější Brnu než Praze, předvolávala jej na ústní jednání do Brna. Namísto toho, aby žalovaná rozhodla ve věci při jednom jednání, nutila žalobce k opakované účasti na třech jednání. Kárnému senátu žalované trvalo devět měsíců písemně vyhotovit odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ačkoliv odůvodnění neobsahuje potřebné úvahy. Žalobou napadené rozhodnutí pak bylo vydáno 5. 9. 2023 a odesláno až 17. 6. 2024, tedy po více než třech letech od podání kárné žaloby. K tomu žalobce opět poukazuje na několik případů jiných advokátů, jejichž „provinění“ žalovaná neprošetřila, ačkoliv na ně byla upozorňována.
10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě předeslala, že ve smyslu § 33 odst. 6 zákona o advokacii se na kárné řízení použije správní řád toliko v rozsahu §§ 58 až 63 upravujících zajištění účelu a průběhu řízení. V ostatních případech, kde zákon o advokacii nebo vyhláška č. 244/1996 Sb., advokátní kárný řád, mlčí anebo nevyplývá něco jiného z povahy věci, se v kárném řízení použijí přiměřeně ustanovení trestního řádu. Pokud jde o jednotlivé žalobní námitky, speciální právní úprava v zákoně o advokacii a v advokátním kárném řádu platí i pro obsazení kárných senátů. Zásada zákonného soudce se uplatňuje toliko v řízení před soudy, nikoliv před kárnými senáty žalované. Z žádného právního předpisu přitom nevyplývá, že by předseda kárné komise žalované nemohl sám sebe jmenovat do odvolacího kárného senátu. K žalobcem vznesené námitce podjatosti JUDr. V. žalovaná uvedla, že o ní rozhodl předseda odvolací kárné komise 17. 4. 2023 a žalobce nyní nemůže až v rámci soudního řízení dotvářet podstatně podrobnější popis skutečností, z nichž dovozuje podjatost člena kárného senátu. K meritu věci žalovaná uvádí, že žalobce sám na několika místech žaloby přiznává, že po dobu sedmi měsíců zastupoval Tiskárnu RUCH, a je tedy zjevné, že následným převzetím právního zastoupení jiných klientů (protistran jmenované společnosti) porušil povinnost odmítnout poskytnutí právních služeb. Nakonec žalovaná dodala, že žalobce porovnává svou věc s případy, v nichž nebyla podána kárná žaloba a které jsou skutkově zcela odlišné. Stejně tak nelze žalobcovu věc porovnávat s kárným proviněním JUDr. K., neboť je rovněž skutkově zcela odlišné, a navíc ojedinělé. K možnému zneužití práva žalovaná uvádí, že žalobce nikterak nerozvádí, jaké spory má s představiteli žalované. Je pak plně v kompetenci předsedy kárného senátu, zda pro místo konání jednání kárného senátu určí Prahu či Brno.
11. Při soudním jednání 27. 2. 2025 žalobce svá žalobní tvrzení rozvinul a setrval na svém návrhu. Žalobce nově uvedl, že odvolací kárný senát v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí nebyl řádně obsazen, neboť JUDr. V. byl v té době již po smrti, a žalovaná záznam o jednání posléze antedatovala. Žalovaná zakládá písemnosti do správního spisu nesprávně a není zřejmé, kdy je která listina fakticky vyhotovena, kdy zkonvertována a kdy odeslána adresátům. Rovněž uvedl, že v roce 2021 požádal žalovanou o zpřístupnění veškerých rozhodnutí a žalovaná uvedla, že následující rok zpřístupní veškerá rozhodnutí digitálně. To se však nestalo. Nakonec žalobce uvedl, že v odvolacím řízení ani nebylo nařízeno ústní jednání. Žalovaná odkázala na své předchozí podání a rovněž setrvala svém návrhu.

12. Soud provedl při jednání jako důkaz seznam členů kárné komise zvolené na 8. sněmu ČAK konaném 22. 10. 2021¹ a hlasovací protokol odvolacího kárného senátu sp. zn. K 46/2021 z 5. 9. 2023. Naproti tomu nebylo třeba provádět dokazování listinami, jež jsou součástí správního spisu [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 9 Afs 8/2008, č. 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009]: 1) Rozhodnutí odvolacího kárného senátu sp.zn. K 46/2021 z 5. 9. 2023 včetně dokladu o doručení. 2) Vyrozumění č. j. K-46/2021-002 z 8. 6. 2021. 3) Vyrozumění č. j. K-46/2021-026 z 21. 12. 2021. 4) Sdělení o převzetí právního zastoupení klienta proti jinému advokátovi z 26. 11. 2017. 5) Potvrzení České advokátní komory č. j. 08.36-000041/17-02 z 18. 12. 2017. 6) Rozsudek Okresního soudu v Písku č. j. 10 C 174/2017-88 z 2. 11. 2018. 7) Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 19 Co 405/2019-124 z 25. 4. 2019. 8) Vyrozumění o ukončení právního zastoupení klienta proti jinému advokátovi z 20. 5. 2019. 9) Protokol o jednání konaném 24. 9. 2021. 10) Protokol o jednání konaném 11. 4. 2021.
13. Dále soud neprovedl důkaz písemnostmi, které žalobce v žalobě označil, ale ani přes výzvu soudu v přípisu z 28. 8. 2024 je nepředložil, a soud je tedy neměl k dispozici. Přesto soud podotýká, že z žalobních tvrzení nevyplývá, že by z nich žalobce vyvozoval skutečnosti významné pro posouzení věci: 1) Vyrozumění České advokátní komory č. j. 08.36-000041/17-02 z 20. 6. 2019. 2) Žaloba z 20. 9. 2017. 3) E-mailová zpráva žalovaného z 18. 3. 2015. 4) Potvrzení o přijetí platby z 20. 5. 2019. 5) Kárné rozhodnutí K55/2017 z 1. 11. 2017, v právní moci 24. 11. 2017. 6) Písemnosti založené v kárném spisu ČAK K 55/2017. 7) Podnět k prověření kárné odpovědnosti advokáta z 13. 9. 2023. 8) Sdělení č. j. S-700/2023-006 z 13. 10. 2023.
14. Významné pro posouzení věci s ohledem na žalobní tvrzení nebyly ani další žalobcem navržené důkazy: 1) Výslech M. M. 2) Výslech Mgr. L. N. 3) Účastnický výslech žalobce. 4) Výslech advokáta Mgr. P. Š. 5) Výslech G. H. 6) Výslech advokáta Mgr. A. D. 7) Výslech advokáta JUDr. M. K., Ph.D. 8) Výslech advokáta Mgr. M. Z. 9) Insolvenční návrh z 5. 3. 2014, zveřejněný v insolvenčním rejstříku dlužníka Kavka Print a.s. pod číslem dokumentu KSPH 61 INS 6410/2014-A-1. 10) Plná moc z 5. 3. 2014, zveřejněná v tomtéž insolvenčním spisu pod č. A-4. 11) Protokol ze schůze věřitelů z 5. 9. 2014, zveřejněn v tomtéž insolvenčním spisu pod č. B-9. 12) Sdělení JUDr. R. N., LL.M. z 15. 9. 2014, zveřejněné v tomtéž insolvenčním spisu pod číslem B-14. 13) Usnesení Krajského soudu v Praze č. j. 56 Cm 62/2016-85 z 30. 9. 2016, zveřejněné v tomtéž insolvenčním spisu pod č. B-54, a soudní spis, v němž jsou založeny dokumenty jako žaloba, vyjádření ve věci atd. 14) Usnesení Vrchního soudu v Praze č. j. 8 Cmo/2016-95 z 15. 11. 2016, zveřejněné v tomtéž insolvenčním spisu pod č. B-55, a soudní spis, v němž jsou založeny dokumenty jako žaloba, vyjádření ve věci atd. 15) Rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 49 Cm 212/2015-140 z 29. 5. 2018 zveřejněný v tomtéž insolvenčním spisu pod číslem B-64, a soudní spis, v němž jsou založeny dokumenty jako žaloba, vyjádření ve věci atd. 16) E-mailová komunikace založená v podání insolvenčního správce HORIZONT ISPL v.o.s. v řízení vedeném u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 74 ICm 2569/2018 z 8. 12. 2022. 17) Výslech Ing. R. F., jednajícího za insolvenčního správce dlužníka BRANALDI, s.r.o., společnost HORIZONT ISPL v.o.s. 18) Přihláška pohledávky společnosti THIMM Obaly, k.s. do insolvenčního řízení dlužníka BRANALDI s.r.o. č. P-109, zveřejněná v insolvenčním rejstříku dlužníka BRANALDI s.r.o. pod č. KSPH 61 INS 6410/2014-P-109 a soudní spis, v němž jsou založeny dokumenty jako podklady, smlouvy, vyjádření ve věci atd. 19) Usnesení č. j. 68 ICm 1678/2015 č. j. 103 VSPH

¹ Dostupné na: <https://www.cak.cz/slozeni-karne-komise-3>.

850/2019-523 z 12. 1. 2021 reagující na návrh JUDr. M. Š. ze 7. 1. 2021, jímž se domáhá opravy výroku napadeného rozhodnutí a vyčíslení náhrady nákladů řízení, zveřejněné v tomtéž insolvenčním spisu pod číslem C-5 a soudní spis, v němž jsou založeny dokumenty jako podklady, smlouvy, vyjádření ve věci atd. 20) Příhláška pohledávky společnosti Deutsche Leasing ČR, spol. s r.o., zveřejněná v tomtéž insolvenčním spisu pod č. P-131, a soudní spis, v němž jsou založeny dokumenty jako podklady, smlouvy, vyjádření ve věci atd. 21) Příhláška pohledávky společnosti Deutsche Leasing ČR, spol. s r.o., zveřejněná v tomtéž insolvenčním spisu pod č. P-109 a P-132, a soudní spis, v němž jsou založeny dokumenty jako podklady, smlouvy, vyjádření ve věci atd. 22) Vyjádření o ukončení zastupování z 8. 4. 2021, zveřejněné v tomtéž insolvenčním spisu pod č. P-131-6. 23) Usnesení Vrchního soudu v Praze č. j. 68 ICM 1677/2015 a č. j. 104 VSPH 370/2018-365 z 6. 9. 2018, zveřejněná v tomtéž insolvenčním spisu pod č. C-6, a soudní spis, v němž jsou založeny dokumenty jako podklady, smlouvy, vyjádření ve věci atd. 24) Usnesení Vrchního soudu v Praze č. j. 68 ICM 1679/2015 a č. j. 103 VSPH 101/2019-412 z 15. 2. 2019, zveřejněná v tomtéž insolvenčním spisu pod č. C-7, a soudní spis, v němž jsou založeny dokumenty jako podklady, smlouvy, vyjádření ve věci atd. 25) Usnesení č. j. 68 ICM 416/2016, zveřejněné v tomtéž insolvenčním spisu pod č. C-8, a soudní spis, v němž jsou založeny dokumenty jako podklady, smlouvy, vyjádření ve věci atd.

15. Závěrem jednání soud žalobci k jeho výslovnému dotazu sdělil, že ve vztahu ke svým žalobním tvrzením unesl důkazní břemeno.

3. Posouzení věci.

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Poté přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
17. V této souvislosti soud podotýká, že žalobce v rámci třetího, čtvrtého a pátého žalobního bodu *de facto* jen zopakoval námitky, které již uplatnil v průběhu kárného řízení. Žalobní body pak sice v některých případech doplnil o krátkou polemiku se závěry žalované, avšak pouze v tom směru, že se její odvolací kárný senát těmito námitkami nezabýval. Jakkoli žalobci v obecné rovině nic nebrání, aby v rámci žalobních bodů zopakoval své argumenty vyjádřené v předchozím průběhu řízení, musí vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí o odvolání, které jím uplatněné argumenty vypořádává; žalobní body se musí vztahovat právě k obsahu napadeného rozhodnutí, případně k postupu žalovaného správního orgánu při jeho vydání (srov. rozsudek NSS č. j. 4 As 78/2012-125 z 20. 11. 2013). Pokud žalobce dostatečně nereagoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž odvolací kárný senát žalované veškeré námitky vypořádal, značně tím snížil svou šanci na procesní úspěch. Soud rovněž připomíná, že pokud žalobce neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vůči závěrům správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek NSS č. j. 6 As 54/2013-128 z 12. 11. 2014).
18. Soud k tomu dodává, že některá žalobní tvrzení jsou značně nekonkrétní. Žalobce v rozporu s § 72 s. ř. s. v některých případech neuvedl řádně žalobní body. Ty jsou podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. povinnou náležitostí žaloby a musí z nich být patrné, z jakých skutkových a

právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Ačkoliv soud žalobci při jednání k jeho dotazu sdělil, že unesl důkazní břemeno ohledně svých žalobních tvrzení, logicky se toto vztahovalo jen na tvrzení, která byla dostatečně určitá na to, aby je bylo možno prokazovat. Naproti tomu tvrzení neurčitá dokazovat nelze: není u nich zřejmé, co konkrétně by mělo být předmětem prokazování, a proto v souvislosti s nimi ani není možné hovořit o důkazním břemenu. (Stejně tak se dané poučení pochopitelně nevztahovalo na skutečnosti, které nejsou pro posouzení věci významné.) Žalobce tak například řádně tvrdil, že Tiskárnu RUCH zastupoval od 17. 7. 2014 do 17. 2. 2015, jak soud zjistil níže. Avšak již řádně netvrdil, proč by se mu žalovaná kárným řízením měla mstít; uvedl pouze, že jde o jeho spory s představiteli žalované, ale nevysvětlil, v čem konkrétně má podstata sporu spočívat. Na jiném místě uvedl, že upozorňoval žalovanou na možné kárné provinění jejích představitelů; soudu však není zřejmé, zda právě toto mělo představovat jádro sváru mezi žalobcem a žalovanou. Žalobce navíc řádně netvrdil, z jakého důvodu je vztah mezi ním a JUDr. V. antagonistický do té míry, že má založit podjatost JUDr. V. v žalobcově věci. Žalobce popsal soudní jednání vedené mezi JUDr. V. a panem M., ale již nepopsal žádný svůj osobní vztah s JUDr. V. Jednotlivými žalobními tvrzeními se soud bude zabývat níže. Zároveň však považuje za vhodné připomenout, že součástí poučovací povinnosti soudu ve správním soudnictví není sdělovat předem účastníku řízení, jaká jeho tvrzení považuje za dostatečně určitá či relevantní pro posouzení věci; kvalita žalobních tvrzení je v dispozici a na odpovědnost žalobce (a jeho dotaz při jednání tímto směrem ani nemířil).

19. Jako první je třeba vypořádat se s žalobcovou námitkou vznesenou v rámci ústního jednání, která spočívala v tom, že JUDr. V. se hlasování odvolacího kárného senátu o rozhodnutí vůbec nemusel účastnit, jelikož v lednu 2024 zemřel a rozhodnutí bylo vydáno více než půl roku poté. Způsob jejího vypořádání by totiž mohl mít vliv na vypořádání ostatních žalobních námitek, resp. soud by musel uvážit, zda se jimi vůbec v této chvíli zabývat. Soud v návaznosti na vznesení této námítky provedl důkaz protokolem o hlasování z 5. 9. 2023, který byl součástí správního spisu. Z něj zjistil, že hlasovací protokol podepsal JUDr. Ing. V. Ch., LL.M., JUDr. B. S. a zapisovatelka E. Š. Ačkoliv byl JUDr. V. V. „nadepsán“ jako další člen senátu, jeho podpis chyběl. Soud je však nucen konstatovat, že tato námitka byla žalobcem uplatněna opožděně. Dle § 72 odst. 1 s. ř. s. platí, že *žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem*. Zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 3 s. ř. s.). Dle § 71 odst. 2 s. ř. s. pak *žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby*. Žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno 17. 6. 2024 (právnímu zástupci žalobce 19. 6. 2024), žalobce žalobu o nový žalobní bod rozšířil 27. 2. 2025, tedy více než dva měsíce od doručení napadeného rozhodnutí. Soud je toho názoru, že takto vznesenou žalobní námitku nelze podřadit pod žádný z žalobních bodů formulovaných v žalobě. Žalobce ji neuplatnil ani v reakci na žádnou okolnost, která by nastala až v průběhu soudního řízení; stejně jako při jednání ji mohl uplatnit již v žalobě: o tom, s jakým odstupem od smrti JUDr. V. bylo rozhodnutí vydáno, žalobce z povahy věci věděl již v době podání žaloby. Pro úplnost soud podotýká, že žalobce ani nenaznačil, že by se o smrti JUDr. V. dozvěděl až bezprostředně před soudním jednáním, jež se konalo více než rok po tomto úmrtí; jeho zmínka o množství článků a medailonků, které o JUDr. V. vyšly po jeho úmrtí (48. minuta jednání), naopak naznačuje, že o ní věděl již v době zveřejnění těchto textů.

20. Ust. § 76 s. ř. s. vymezuje některé případy, kdy správní soud může z úřední povinnosti, nejsa vázán uplatněnými žalobními body, přistoupit ke zrušení správního rozhodnutí. Jde o situace, kdy je napadené rozhodnutí nicotné (§ 76 odst. 2 s. ř. s.) nebo nepřezkoumatelné, popřípadě došlo k těžkým vadám řízení před správním orgánem, jež brání přezkoumání napadeného rozhodnutí z hlediska žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s. a rozsudek NSS č. j. 1 Afs 157/2004-70 z 22. 2. 2006 či usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Azs 79/2009-84 z 8. 3. 2011). Další výjimku z obecné zásady, že správní soud přezkoumá napadené správní rozhodnutí v mezích včas uplatněných žalobních bodů, představují absolutně neplatné právní úkony (např. absolutní neplatnost smlouvy), prekluze (např. prekluze práva státu vybrat daň nebo postihovat fyzické či právnické osoby za přestupky), nerespektování retroaktivity ve prospěch pachatele přestupku nebo zásady *ne bis in idem* ve správním trestání. Pokud by se soud těmito skutečnostmi nezabýval z úřední povinnosti, znamenalo by to odepření spravedlnosti a porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny [nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1463/07 z 23. 4. 2009 nebo sp. zn. I. ÚS 1419/07 z 6. 5. 2009]. Nad rámec uplatněných žalobních bodů přihlédne soud i k právu Evropské unie, v případě, že by jeho porušení vedlo k vadám, k nimž soud přihlíží z úřední povinnosti, tedy k vadám, které je tento soud povinen zohlednit i v případě vnitrostátního práva (rozsudek NSS č. j. 8 As 33/2009-56, č. 1908/2009 Sb. NSS z 6. 5. 2009).
21. Chybějící podpis jednoho člena na protokolu o hlasování odvolacího kárného senátu nespadá pod žádnou z těchto situací. Nezpůsobil by ani nicotnost napadeného rozhodnutí. Rozšířený senát NSS vyložil, že „[n]icotnost (někdy též označována jako nulita, paakt, absolutní zmatečnost, pseudorozhodnutí, non negotium, zdánlivý akt, pa-akt, právní nullum, neexistence, naprostá (absolutní) neplatnost, či dokonce procesní potrat) představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí, je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí však není ‚běžným‘ rozhodnutím nezákonným, nýbrž ‚rozhodnutím‘, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky. Zatímco v případě ‚běžných‘ vad správních rozhodnutí se na tato, s ohledem na uplatnění zásady presumpce platnosti a správnosti správních aktů, hledí jako na rozhodnutí existující a způsobila vyvolávat příslušné právní důsledky a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů, v případě nicotných správních rozhodnutí se ani tato zásada neuplatní. Z povahy vad způsobujících nicotnost pak plynou i příslušné právní následky. S nejtěžšími vadami jsou tak nutně spojeny i ty nejtěžší následky. Proto není nikdo povinen nicotné správní rozhodnutí respektovat a řídit se jím. Hledí se na něj, jako by vůbec neexistovalo, pročť tedy jde o nezhojitelné právní nic. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času.“ (rozsudek č. j. 8 Afs 78/2006-74, č. 1629/2008 Sb. NSS z 13. 5. 2008). Tentýž rozsudek pak za vady způsobující nicotnost správního rozhodnutí označuje např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu (nikoliv však pouhý nedostatek funkční příslušnosti), zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje (pokud osoba zanikla nebo zemřela), nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (např. uložení povinnosti podle již zrušeného předpisu). O tak závažnou vadu se však ani zdaleka nejedná, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno příslušným a pravomocným orgánem a má veškeré náležitosti kladené zákonem na rozhodnutí, včetně podpisu předsedy odvolacího kárného senátu. Zároveň je z protokolu o hlasování z 5. 9. 2023 zjevné, že s výrokem rozhodnutí souhlasili přinejmenším dva ze tří

členů senátu, a jejich hlasy by k přijetí rozhodnutí postačovaly (§127 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve spojení s § 20 odst. 2 a § 35e odst. 2 advokátního kárného řádu).

22. Soud si je vědom, že NSS je povinen se z úřední povinnosti s ohledem na § 109 odst. 3 s. ř. s. zabývat tím, zda krajský soud rozhodoval ve správném složení. Soud však konstatuje, že nesprávné obsazení krajského soudu a potenciálně nesprávné složení senátu kárné komise správního orgánu se podstatně odlišují. Obsazení soudu totiž vyvěrá z práva na zákonného soudu a vyplývá z transparentních pravidel v rozvrhu práce. V případě složení kárného senátu žalované však žádný rozvrh práce neexistuje a kárný senát je sestavován předsedou kárné komise bez bližších zákonných pravidel (bližze srov. vypořádání následujícího žalobního bodu). Nesprávné obsazení soudu je natolik závažnou vadou, ke které musí NSS přihlížet z úřední povinnosti, u složení správního orgánu tomu tak však není. Soud se proto blíže tímto žalobním bodem nemohl zabývat z důvodu jeho opožděnosti, neboť nejde o vadu, k níž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti.
23. Opožděné jsou rovněž další žalobní body vznesené při soudním jednání spočívající v tom, že žalovaná nesprávně zakládá písemnosti do správního spisu a není zřejmé, kdy je která listina fakticky vyhotovena, kdy zkonvertována a kdy odeslána adresátům. Totéž platí o žalobcově zmínce, že žalovanou v roce 2021 žádal o zpřístupnění všech rozhodnutí, avšak jeho žádosti i přes sliby o digitalizaci rozhodnutí nebylo vyhověno. Přesto soud ve stručnosti uvádí, že není zřejmé, jakým způsobem by tyto skutečnosti mohly zasáhnout do žalobcových veřejných subjektivních práv, resp. jaký vliv by měly mít na zákonnost napadeného rozhodnutí. Stejně tak je opožděná námitka, že v odvolacím kárném řízení nebylo nařízeno ústní jednání. Soud k tomu dodává, že i v případě, že by námitka byla uplatněná včas, nemá to na věc vliv, neboť dle § 27 odst. 1 kárného advokátního řádu není ústní jednání za účelem vydání rozhodnutí třeba obligatorně nařizovat.
24. Pokud jde o námitku týkající se obsazení kárných senátů a jejich obměnu, soud ze správního spisu zjistil, že JUDr. T. H., předseda kárné komise žalované, ustanovil 8. 6. 2021 předsedou kárného senátu v žalobcově věci Mgr. A. D. a členy senátu JUDr. M. K., Ph.D., a Mgr. M. Z. Dne 21. 12. 2021 předseda kárné komise oznámil žalobci, že ustanovil kárný senát ve složení předsedy JUDr. M. K., Ph.D., a členů senátu Mgr. M. Z. a Mgr. T. M. V odvolacím kárném řízení JUDr. B. S., předseda odvolací kárné komise, ustanovil 8. 3. 2023 odvolací kárný senát ve složení předsedy JUDr. Ing. V. Ch., LL.M. a členů JUDr. B. S. a JUDr. V. V. Žalobce přitom poukazuje na absenci předem nastavených pravidel pro jmenování členů kárné komise a brojí proti změně členů komise v průběhu kárného řízení a proti tomu, aby předseda odvolací kárné komise jmenoval sám sebe členem této komise.
25. Dle § 33 odst. 1 zákona o advokacii platí, že o tom, zda se advokát nebo advokátní koncipient dopustil kárného provinění, a o uložení kárného opatření rozhoduje v kárném řízení zahájeném na základě kárné žaloby podané kárným žalobcem (§ 46 odst. 3 a § 51 odst. 2) tříčlenný kárný senát složený ze členů kárné komise Komory. Dle § 35 odst. 2 téhož zákona o odvolání rozhoduje tříčlenný senát ustanovený z členů odvolací kárné komise. Ve smyslu § 2 odst. 1 advokátního kárného řádu předseda kárné komise České advokátní komory bez odkladu po zahájení kárného řízení (§ 7 odst. 1) písemně ustanoví kárný senát podle § 33 odst. 1 zákona a jmenuje jeho předsedu. Bližší podmínky způsobu ustanovení kárného senátu advokátní kárný řád ani jiný právní předpis nestanoví.
26. Jak městský soud vyslovil v rozsudku č. j. 5 Ad 19/2019-48 z 24. 5. 2023, tzv. zásada zákonného soudce, kterou na ústavní úrovni zakotvuje čl. 38 odst. 1 Listiny a na zákonné

úrovni je promítnuta do § 41 a § 42 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, a jejíž součástí je dle Ústavního soudu (např. nález sp. zn. IV. ÚS 307/03 z 27. 5. 2004) i zásada přidělování soudní agendy a určení složení senátů na základě pravidel obsažených v rozvrhu práce soudů, **se za současného právního stavu uplatňuje toliko v řízení před soudy.**

27. Ze správního spisu vyplývá, že kárný senát byl složen v souladu s § 2 odst. 1 advokátního kárného řádu ve spojení s § 33 odst. 1 zákona o advokacii, a to předsedou (odvolací) kárné komise z členů kárné komise, jejichž seznam je veřejně dostupný na internetových stránkách žalované www.cak.cz. Způsob ustanovení obou kárných senátů byl proto v souladu se zákonem a nevykazuje znaky libovůle. Žalobce na devíti stranách žaloby cituje závěry Ústavního soudu (nález I. ÚS 2769/15 z 15. 6. 2016), avšak ty se týkají pravidel rozvrhu práce pro učení konkrétního soudce nebo soudců v senátu tak, aby bylo zachováno právo na zákonného soudce. V případě (odvolací) kárné komise žalované takové právo neexistuje. Ostatně i žalovaná poukázala na odstavec 23 citovaného nálezu: „*V projednávané věci se vede spor o souladnost prvotního přidělování a následnému přerozdělování věcí ve správním soudnictví, v němž působí výhradně soudci z povolání (kárné soudnictví považuje Ústavní soud za řízení sui generis). Z tohoto důvodu se Ústavní soud v projednávané věci nezabýval tím, do jaké míry se níže uvedené principy aplikují na určení konkrétních přisedících zasedajících v senátu a na zastupování přisedících. Níže uvedené závěry se proto vztahují výhradně na přidělování a přerozdělování věcí v agendách, v nichž působí toliko soudci z povolání.*“ (podtrženo městským soudem). Není přitom ani zapovězeno, aby předseda (odvolací) kárné komise jmenoval sám sebe členem konkrétního kárného senátu.
28. V průběhu řízení může dojít ke změně ve složení kárného senátu. Dle § 2 odst. 2 advokátního kárného řádu platí, že funkce člena kárného senátu zaniká mimo jiné dnem, kdy člen kárného senátu přestal být členem kárné komise. Může být také z funkce odvolán (§ 4 advokátního kárného řádu). Dle § 2 odst. 3 pak *zanikne-li funkce některého z členů kárného senátu, předseda kárné komise bez odkladu písemně jmenuje člena nového, popřípadě určí nového předsedu kárného senátu.* Obdobně § 5 odst. 1 stanoví, že *předseda odvolací kárné komise písemně ustanoví odvolací kárný senát a jmenuje jeho předsedu.* Ačkoliv žalobce nebyl v oznámení o ustanovení kárného senátu a jmenování jeho předsedy z 21. 12. 2021 informován o důvodech, pro které došlo ke změně v obsazení kárného senátu, muselo mu jakožto členu České advokátní komory být známo, že 22. 10. 2021 se na 8. sněmu žalované volilo nové složení jejích orgánů a Mgr. A. D. již členem kárné komise zvolen nebyl.² Z důvodu uvedeného v § 2 odst. 2 advokátního kárného řádu tak musel být jmenován člen nový.
29. Soud dodává, že pokud měl žalobce obavu, že kárný senát či některý jeho člen nebude při projednání a rozhodování jeho věci nestranný a nezávislý, mohl uplatnit námitku podjatosti, přičemž zákonnost kárného řízení může být na návrh kárně obviněného předmětem následného přezkumu správním soudem. Tak ostatně učinil.
30. Žalobce vznesl 3. 4. 2023 námitku podjatosti člena odvolacího kárného senátu JUDr. V. V ní uvedl, že v minulosti zastupoval M. M. a věc „přebíral“ po JUDr. V. Ten posléze podal na pana M. žalobu o zaplacení částky a žalobce zastupoval pana M. i v této věci. Převzetí zastoupení přitom vyvolalo negativní vztah mezi kárně obviněným a JUDr. V., který se změnil v antagonistický „s ohledem na skutečnosti, které vyšly v řízení před Okresním soudem v Písku v řízení vedeném pod sp. zn. 10 C 174/2017 najevo.“ Žalobce dodal, že „negativní vztah

² Dostupné na: <https://www.cak.cz/slozeni-karne-komise-3>

byl zřejmý i z komunikace, které JUDr. V. V. v tomto řízení zastupovaly.“ Soud se ztotožňuje se závěry žalované (rozhodnutí sp. zn. K 46/2021 ze 17. 4. 2023), podle nichž JUDr. V. nebyl vyloučen z projednávání a rozhodování v dané věci a skutečnost, že se advokáti profesně setkávají při právním zastoupení svých klientů, je běžná a sama o sobě vztah podjatosti nezakládá. Muselo by se jednat o natolik vyhraněnou situaci, v níž by se projevil osobní nebo obdobné zájmy zúčastněných, z nichž by bylo možné dovodit, že člen odvolacího kárného senátu pozbyl schopnost ve věci nestranně a nezájatě rozhodnout, případně by tato schopnost byla zpochybněna.

31. Na tom nic nemění ani tvrzení, se kterým žalobce přišel až v žalobě, a žalovaná tak neměla možnost vzít je při rozhodování o podjatosti v potaz. Podle něj se mezi JUDr. V. a M. M. jednalo o spor o sjednanou odměnu právního zastoupení a M. M. sporoval tvrzení JUDr. V. s tím, že odměnu mu hradil průběžně v hotovosti po jednání na chodbě soudu. Dodal, že v řízení bylo zjištěno, že JUDr. V. přijímal od soudního exekutora v exekuční věci oprávněného M. M. plnění, které ovšem M. M. nikterak nevyúčtoval, a ten tak vůbec netušil, že soudní exekutor z vymáhaného plnění cokoliv vymohl. To se dozvěděl až z žaloby JUDr. V. Žalobce dle svých slov řešil tuto situaci s členy žalované a v této souvislosti mu bylo sděleno, že věc není možné proti JUDr. V. jako členu odvolací kárné komise fakticky řešit. Okresní soud v Písku žalobu JUDr. V. jako nedůvodnou zamítl a uložil mu nahradit panu M. náklady řízení k žalobcovým rukám. Žalobce rovněž dovozuje, že postavení žalobce bylo ve vztahu k JUDr. V. komplikované, a to zejména s ohledem na jeho postavení v orgánech žalované.
32. Dle § 3 odst. 1 advokátního kárného řádu platí, že *z projednávání a rozhodování věci je vyloučen člen kárného senátu, u něhož lze mít důvodnou pochybnost o nepodjatosti pro jeho poměr k projednávané věci, k účastníkům kárného řízení nebo k jejich zástupcům. Jakmile se člen kárného senátu dozví o skutečnostech, pro které je vyloučen, oznámí to neprodleně předsedovi kárné komise; do rozhodnutí předsedy kárné komise podle odstavce 2 může činit jen takové úkony, které nesnesou odkladu.* Skutečnosti uvedené v žalobě nemohou vzbudit žádné pochybnosti o nepodjatosti JUDr. V. Veškerá žalobcová tvrzení se týkají sporu mezi JUDr. V. a M. M.; žalobce byl „pouhým“ právním zástupcem pana M. Ani v teoretické rovině tak žalobce nepřednesl takové indicie, které by svědčily o tom, že panoval jakýkoliv spor osobně mezi jím a JUDr. V. Žalobce sice uvádí, že věc řešil s představiteli žalované, ale ani taková skutečnost nevzbuzuje pochybnosti o nepodjatosti. Jak uvedla žalovaná již v rozhodnutí ze 17. 4. 2023, podjatost zakládají toliko objektivní osobní vztahy, zejména neprofesní nebo soukromé povahy. Vyloučení nemůže odůvodňovat jakýkoliv vztah člena kárného senátu k zúčastněným osobám nebo k projednávané věci, nýbrž musí jít o vztah k věci či poměr k osobě **vzbuzující důvodné pochybnosti o nepodjatosti člena senátu a jeho schopnosti rozhodovat konkrétní věc nestranně, nezájatě a spravedlivě.** Žalobce však žádné takové důvody nepředstřel. Soud proto neprovedl pro nadbytečnost žalobcem navrhované důkazy, a to jeho vlastní účastnický výslech, výslech Mgr. L. N. a výslech M. M. Důkazy „Potvrzení o přijetí platby z 20. 5. 2019“, „Žaloba z 20. 9. 2017“ a „E-mailová zpráva žalovaného z 18. 3. 2015“ nebyly přes výzvu soudu žalobcem předloženy; přesto z žalobních tvrzení nevyplývá, že by z nich žalobce vyvozoval skutečnosti, které by mohly na dané věci cokoliv změnit. To nevyplývá ostatně ani z důkazů, které žalobce předložil již v rámci vznesené námitky podjatosti v odvolacím kárném řízení. Soud podotýká, že Vyrozumění České advokátní komory č. j. 08.36-000041/17-02 z 20. 6. 2019 není součástí správního spisu, přestože je jako důkaz žalobce označil již v rámci své námitky. Ani tento dokument však v dané věci není významný, neboť žalobce z něj nic konkrétního a relevantního nedovozuje.

33. Soud dodává, že žalobce při soudním jednání rozvedl, že žalovaná při vypořádání námitky podjatosti ignorovala skutečný stav věci, a to spor mezi jím a JUDr. V. Žádný takový spor však žalobce nepopsal a nevyplývá ani z výše uvedeného. Taktéž žalobcova zmínka o tom, že JUDr. V. byl kamarád předsedy žalované, JUDr. R. N., LL.M., na věc nemá vliv. Žalobce totiž ani nevysvětlil, jaký spor má on osobně s JUDr. N. Pokud tím snad měl na mysli, že JUDr. N. se dopustil totožného kárného provinění jako žalobce a že žalobce na tuto skutečnost žalovanou upozorňoval, tak ani z takové hypotetické skutečnosti by nevyplývalo, proč by byl JUDr. V. podjatý. Steží by k založení podjatosti postačovalo, že jej po jeho smrti JUDr. N. označil za „kamaráda“. Ani tato argumentace tak nepředstavuje řádné tvrzení, u něž by bylo možno hovořit o unesení důkazního břemene.
34. Pokud jde o třetí žalobní bod a žalobcovy odkazy na jednotlivá ustanovení správního řádu, soud opět připomíná, že dle § 35e odst. 2 zákona o advokacii *nestanoví-li tento zákon nebo kárný řád něco jiného nebo nevyplývá-li něco jiného z povahy věci, použijí se v kárném řízení přiměřeně ustanovení trestního řádu*. Dle § 33 odst. 6 téhož zákona pak *v kárném řízení o kárném provinění se použijí obdobně ustanovení upravující zajištění účelu a průběhu řízení podle správního řádu*. Správní řád v hlavě VI, dílu 4 (Průběh řízení v prvním stupni, Zajištění účelu a průběhu řízení) obsahuje § 58 až § 63 upravující instituty předvolání, předvedení, předběžného opatření, pořádkovou pokutu a vykázání z místa konání. Je však zároveň třeba vzít v potaz, že podle § 1 odst. 2 správního řádu se tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení použijí, *nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup*. Mezi obecnou úpravou obsaženou ve správním řádu a zvláštními právními předpisy je tedy dán vztah speciality. Správní řád se tak použije i tehdy, pokud na něj zvláštní zákon výslovně neodkazuje. I pokud by zvláštní zákon vyloučil užití správního řádu, avšak současně by neobsahoval úpravu odpovídající základním zásadám činnosti správních orgánů, uplatnily by se vždy základní zásady správního řízení ve smyslu § 2 až § 8 správního řádu (rozsudek NSS č. j. 3 Ads 133/2012-19 z 27. 11. 2013, ve vztahu ke kárnému řízení pak rozsudek NSS č. j. 2 As 305/2020-26 z 28. 5. 2021). Žalovaná tak nemá pravdu, že se na kárné řízení vyjma hlavy VI, dílu 4 nepoužijí ustanovení správního řádu. Mimo jiné tedy i pro kárné řízení platí, že *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 (§ 3 správního řádu)*. To však na dané věci nic nemění.
35. Žalobce brojí konkrétně proti způsobu protokolace jednání před žalovanou. Dle § 55 odst. 1 písm. f) trestního řádu, který se na kárné řízení užije přiměřeně, platí, že *nestanoví-li zákon jinak, o každém úkonu trestního řízení se sepiše, a to zpravidla při úkonu nebo bezprostředně po něm, protokol, který musí obsahovat námitky stran nebo vyslýcháných osob proti průběhu úkonu nebo obsahu protokolu*. Dle § 57 trestního řádu pak *o opravě a doplnění protokolu o hlavním líčení a o veřejném a neveřejném zasedání a rovněž o námitkách proti takovému protokolu rozhoduje soud, o jehož protokol jde. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost*. Nakonec z § 180 odst. 4 téhož zákona vyplývá, že *v hlavním líčení, ve veřejném zasedání nebo při jiném úkonu soudu prováděném za přítomnosti stran, může každá ze stran vznášet kdykoliv v jeho průběhu námitky proti způsobu provádění úkonu*. Žalobce obsírně vysvětluje pochybení při protokolaci jednání a uvádí, že neměl možnost se s protokolem v průběhu jednání seznámit, jelikož mu byl doručen až po jednání. Soud však konstatuje, že žalobce měl možnost proti průběhu jednání i obsahu protokolu uplatnit námitky. Neučinil tak však ani v průběhu jednání, ani po doručení protokolu. Soud přitom neshledal, že by protokol z jednání (z 24. 9. 2021 ani z 11. 4. 2022) byl stížen jakoukoliv vadou nebo že by z něj byl zřejmý nesprávný postup kárné komise žalované. Žalobce navíc ani nerozvádí, jaký vliv měla mít nesprávná

protokolace jednání na zákonnost rozhodnutí žalované. Uvádí toliko, že vyjádření kárného senátu v protokolu z 24. 9. 2021, podle nějž „*ke vyjádření KO ze dne 20. 9. 2021 nebyly přiloženy přílohy v něm popsané, ale jednalo se o přílohy již zaslané s vyjádřením ze dne 24. 6. 2021*“, je nepřesné a nepravdivé. Nerozporuje však, že by snad zaslal žalované nějaké přílohy, které by přehlédla. Konkrétnější obrysy pak má tvrzení, že v průběhu jednání žalobce k prokázání nesprávnosti protokolu o jednání konaném 15. 5. 2015 navrhoval výslech účastníků tehdejšího soudního řízení vedeného pod sp. zn. KSLB 76 INS 18750/2014-B (samosoudkyně Mgr. V. R., zapisovatelky K. H. a J. K.), avšak kárný senát žalované na důkazní návrhy nikterak nehleděl a návrh na jejich provedení nezaprotokoloval. Jak soud však vyložil výše, z protokolů z jednání ani z obsahu spisu není zřejmé, že by se žalobce jal proti protokolům z jednání vznést námitky, a průběh zaznamenaného jednání soud považuje za správný. Soud má proto za to, že protokolace jednání i samotný průběh jednání proběhly v souladu s právními předpisy.

36. Nelze však přehlédnout, že žalobce již v odvolání navrhl obdobné důkazní návrhy ke zpochybnění správnosti protokolu ze soudního jednání konaného 15. 5. 2015. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že odvolací kárný senát neměl pochybnosti o správnosti protokolace jednání ani o postupu kárné komise, a dodal, že žalobce měl proti protokolu uplatnit námitky. V této souvislosti odvolací kárný senát konstatoval, že neshledal žádné skutečnosti svědčící o tom, že by průběh dokazování před kárným senátem, stejně jako hodnocení důkazů, vykazoval znaky jednostrannosti či tendenčnosti. Nepovažoval proto za důvodné provedení důkazů, kterých se žalobce dovolával na straně 6 svého odvolání (zejména výslechy účastníků řízení před insolvenčním soudem).
37. Ačkoli je hodnocení *průběhu kárného jednání* odvolacím kárným senátem správné, opomíjí část žalobcovy odvolací námitky spočívající v tom, že průběh jednání před insolvenčním soudem neodpovídal protokolu z tohoto jednání. V něm byl totiž žalobce uveden jako zástupce společnosti Tiskárna RUCH, ale tvrdí, že se jednání účastnil jako zástupce J. K. Toto pochybení však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť je z něj jako celku zřejmé, že protokol o jednání z 15. 5. 2015 není ani zdaleka jediným důkazem, ze kterého žalovaná dovodila žalobcovo kárné provinění, kterému se soud věnuje blíže v následujících částech tohoto rozsudku. Proto soud považuje za nerozhodné, zda byly provedeny žalobcem navržené důkazy týkající se protokolu; bez ohledu na to, koho žalobce při jednání zastupoval, kárně se provinil. I z těchto důvodů soud odmítl pro nadbytečnost provedení důkazů prokazujících údajnou chybnou protokolaci jednání konaného před kárnou komisí 24. 9. 2021 (tj. účastnický výslech samotného žalobce, výslech advokáta Mgr. P. Š., G. H., advokáta Mgr. A. D., advokáta JUDr. M. K., Ph.D., a advokáta Mgr. M. Z.).
38. Pokud jde o meritum věci, žalobce na čtyřech stranách žaloby cituje odborný komentář a zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (který byl však k 1. 1. 2014 zrušen), týkající se péče řádného hospodáře a poukazuje na relevantní ustanovení zákona č. 182/2006 Sb., insolvenční zákon, týkající se povinnosti podnikatele podat na sebe insolvenční návrh a důsledkům porušení této povinnosti. K zastoupení Tiskárny RUCH a J. K. uvádí, že právní pomoc poskytovaná jednatelem společnosti s ručením omezeným s řešením jeho osobní situace nepředstavuje převzetí právního zastoupení jeho společnosti. Dodává, že optikou žalované by pak jednatel společnosti neměl právo na právní pomoc advokáta ohledně otázek týkajících se výkonu své funkce, neboť by se tím seznámil s poměry ve společnosti a automaticky se stal i zástupcem společnosti. Žalobce dále odkazuje na čestné prohlášení J. K. z 10. 9. 2021 a upozorňuje, že jeho zastoupení převzal 18. 6. 2013 a Tiskárna RUCH byla

do června 2014 zastupována pouze advokátem Mgr. D. R. Žalobce dodal, že tiskárnu RUCH zastupoval pouze v omezeném rozsahu, a to od 17. 7. 2014 do rozhodnutí o úpadku společnosti, tedy do 17. 2. 2015.

39. Dle § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii platí, že *advokát je povinen poskytnutí právních služeb odmítnout, jestliže v téže věci nebo ve věci související již poskytl právní služby jinému, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá.* Poskytováním právních služeb se dle § 1 odst. 2 věty první téhož zákona rozumí *zastupování v řízení před soudy a jinými orgány, obhajoba v trestních věcech, udělování právních porad, sepisování listin, zpracovávání právních rozborů a další formy právní pomoci, jsou-li vykonávány soustavně a za úplatu.*
40. V těchto případech je advokát povinen odmítnout poskytování právních služeb. Aby právo na právní pomoc mohlo být naplněno, musí být zajištěno, že zvolený advokát bude plně podporovat zájmy klienta. Advokátovi zákon nedává možnost volby, ale přikazuje mu, aby poskytování právních služeb odmítl, a to i v případě, kdy by klient o důvodech kolize věděl a na poskytnutí právní pomoci trval. Účelem tohoto ustanovení je ochrana klienta, nikoliv ochrana advokáta. Ústavní soud v nález sp. zn. II ÚS 2894/08 z 28. 8. 2009 konstatoval, že výkon profese advokáta vychází z důvěrného vztahu mezi advokátem a klientem a z důvěry klienta v mlčenlivost advokáta. Základní hodnotou, na které je postaven vztah advokáta a klienta, je tedy důvěra chránění mimo jiné povinností mlčenlivosti advokáta o skutečnostech, o nichž se dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb. Z tohoto principu vychází i civilní judikatura, jak dokládá např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 3341/2006 z 18. 3. 2008, podle něž *„citovaná, ale i další ustanovení zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, charakterizují vztah mezi advokátem a jeho klientem jako vztah založený na důvěře, jež je právě konkrétními ustanoveními citovaného zákona chráněna. Jen tak totiž může být zajištěno, že advokát může řádně plnit roli ochránce práv svého klienta a že klient může bez obav svěřit advokátu i takové informace, jež by bez této jistoty neuvedl.“*
41. Zákaz poskytování právních služeb má dvě roviny. První je časová. Advokát je podle § 16 zákona o advokacii povinen hájit a vyjadřovat zájem klienta a prosazovat jeho práva a oprávněné zájmy. Je tedy evidentní, že při hájení práv může advokát stát pouze na jedné straně a nemůže zastupovat či hájit více stran při sporu. To neznamená, že by nemohl v jediné věci zastupovat více klientů (např. manželů či společníků), jejich zájmy však musejí být jednotné. V jediné věci a v jednu chvíli může advokát zastupovat pouze jedinou ze stran. Druhou rovinou je výklad pojmu „související věc“. Jde o podobnou formulaci, jakou používá § 21 odst. 1 zákona o advokacii, podle něhož je advokát povinen zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o nichž se dověděl v souvislosti s poskytováním právních služeb. Souvislosti totiž mohou být chápány velmi široce a konflikt zájmů klientů někdy nemusí být na první pohled zřejmý. (Srov. rozsudek zdejšího soudu č. j. 3 Ad 22/2017-46 z 27. 10. 2020). Lze rovněž odkázat na odbornou literaturu, podle níž *„na první pohled je zřejmé, že advokát nesmí v téže věci vystupovat na více stranách, jejichž zájmy nejsou shodné. Advokát tak nesmí v tomtéž trestním řízení nejdříve v přípravném řízení obhajovat obviněného a poté v hlavním líčení vystupovat jako zmocněnec poškozeného. Stejně tak nesmí advokát zastupovat v nalézacím řízení věřitele z dluhu a v exekučním řízení dlužníka, na němž tentýž dluh věřitel vymáhá po marném uplynutí lhůty k plnění stanovené soudním rozhodnutím vydaným ve zmíněném nalézacím řízení. Méně jednoznačná může být situace, kdy nejde přímo o totožnou věc, ale věc související. I v tomto případě má advokát povinnost odmítnout poskytnutí právní služby. Příkladmo lze uvést řízení o rozvod manželství a následné vypořádání zaniklého*

společného jmění manželů. Přestože se nejedná o tutéž věc, je zřejmé, že vypořádání majetku rozvedených manželů souvisí s rozvodem jejich manželství, resp. na tento rozvod navazuje. Není tedy přípustné, aby advokát zastupoval v rozvodu manželství manžela a poté v rámci vypořádání zaniklého společného jmění manželů jeho bývalou manželku.“³ (Podtržení doplněno.)

42. Taková situace nastala i v žalobcově případě. Ze správního spisu je zřejmé, že J. K. udělil žalobci 18. 6. 2013 tzv. generální plnou moc. Společnost Tiskárna RUCH žalobci rovněž udělila generální plnou moc, a to 17. 7. 2014. Po podání kárné žaloby žalobce ve vyjádření z 24. 6. 2021 uvedl, že cílem jím poskytovaných právních služeb bylo pomoci J. K. v jeho sporech se společnostmi CASPER CONZULTING a.s. a Apston Capital Ltd. Rozvedl, že v průběhu řešení těchto věcí ho J. K. seznámil se situací ve společnostech Tiskárna RUCH a UNIFIN, v nichž působil jako jednatel, a požádal jej o posouzení dalšího postupu při plnění svých povinností statutárního orgánu jmenovaných společností. Žalobce J. K. na základě obdržení podkladů mimo jiné sdělil, že Tiskárna RUCH je v úpadku, a informoval ho o povinnosti podat insolvenční návrh. Poté, co byl insolvenční návrh z 9. 7. 2014 odmítnut, žalobce sám žalobce z opatrnosti 17. 7. 2014 převzal právní zastoupení společnosti Tiskárna RUCH a údajně se s J. K. domluvili, že tomu tak bude jen pro účely insolvenčního řízení. Žalobce rovněž přiznal, že převzal právní zastoupení Tiskárny RUCH i v dalších dvou věcech, a to při vymáhání pohledávek za společnostmi W. Girardet Kalender – Produktion a Nakladatelství APOLO.
43. Je tedy nepochybné, že formálně žalobce převzal právní zastoupení J. K. k 18. 6. 2013 a Tiskárny RUCH k 17. 7. 2014. Z žalobcových tvrzení vyplývá, že s majetkovou situací Tiskárny RUCH se důkladně seznámil ještě před převzetím jejího právního zastoupení, neboť právě on vyhodnotil, že je v úpadku. Účastníci řízení se přou o to, jestli žalobce již v té době fakticky poskytoval Tiskárně RUCH právní služby, ale přesný okamžik zahájení poskytování právních služeb není významný. Důležité je, že je žalobce Tiskárně RUCH poskytoval, a o tom nemůže být sporu, neboť to žalobce ve vyjádření z 24. 6. 2021 i v řízení před soudem opakovaně přiznal a je to zřejmé i ze správního spisu: žalobce na základě generální plné moci např. podal jménem společnosti odvolání proti usnesení o odmítnutí insolvenčního návrhu a jako její zástupce je uveden i v usnesení o zjištění úpadku a prohlášení konkursu. Z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku přitom nezáleží na tom, jestli při tomto zastupování hájil zájmy společnosti, nebo J. K., jak naznačuje ve svém čestném prohlášení z 10. 9. 2021.
44. Žalobce se hájí tím, že se v souvislosti se zastupováním Tiskárny RUCH nemohl dozvědět nic, co by mohlo zakládat budoucí konflikt zájmů, avšak pro spáchání přestupku dle § 19 odst. 1 zákona o advokacii postačí, že v související právní věci již poskytl právní službu někomu jinému. Není tedy relevantní, co konkrétně se při poskytování takové právní služby dozvěděl a jak s tím později naložil. Důležité je, žalobce k těmto informacím přístup měl a mohl je později použít při zastupování jiné osoby. Kromě toho s ohledem na značný časový odstup od popsanych událostí i mezi jednotlivými zastupováními nelze vyloučit, že si žalobce nemusel spolehlivě pamatovat veškeré informace, které o původním klientu získal, a užít je proti němu mohl o několik let později i nevědomky. Právě proto má zákaz střetu zájmů formulovaný v § 19 zákona o advokacii preventivní povahu a jeho účelem je předejít situacím, kdy by ke střetu zájmů *potenciálně mohlo dojít*. Proto je konstruován jako zákaz

³ Svejkský, J. a kol. *Zákon o advokacii*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 128-129.

poskytování služeb osobám s protichůdnými zájmy, nikoli jako zákaz užití informací získaných při zastupování jednoho klienta v jeho neprospěch při budoucím zastupování jiného klienta; účinná kontrola dodržování takového zákazu by ostatně nebyla možná. Obdobně v rozsudku č. j. 3 Ad 22/2017-46 soud shledal, že tehdejší žalobce „nejprve jako advokát na plnou moc při zastupování ve sporu o více než milionovou částku, a poté likvidátor, získal určité informace, které mohl, ale též i nemusel užít při následném zastupování věřitelského výboru. Soud se ztotožnil s odvolacím orgánem, který v činnosti žalobce shledal střet zájmů.“ Nakonec soud podotýká, že žalobcova obrana v tomto ohledu není konzistentní: tvrdí sice, že Tiskárnu RUCH nikdy nezastupoval, ale zároveň dodává, že se společností udělená plná moc vztahovala pouze na insolvenční řízení. Pokud však hájil jen a pouze zájmy J. K., nikoliv Tiskárny RUCH, z jakého důvodu tedy vůbec právní zastoupení společnosti převzal? V takovém případě by stačilo zastoupení J. K. a poskytovat mu právní služby související s insolvencí jeho společnosti pouze z tohoto titulu

45. Na rozdíl od žalované je však soud toho názoru, že plná moc udělená společností Tiskárna RUCH zanikla prohlášením konkurzu 17. 2. 2015. Dle § 252 odst. 1 insolvenčního zákona totiž platí, že *prohlášením konkursu zanikají všechny jednostranné právní úkony dlužníka, které se týkají majetkové podstaty, zejména jeho příkazy, pověření a plné moci včetně prokury, není-li dále stanoveno jinak.* Dle odst. 3 sice *prohlášení konkursu není samo o sobě důvodem zániku pověření a plných mocí udělených dlužníkem pro insolvenční řízení. Pohledávky pověřené osoby nebo zmocněnce vzniklé z tohoto důvodu po prohlášení konkursu nelze uspokojit z majetkové podstaty, pokud nejde o pohledávky pracovněprávní,* avšak plná moci udělená Tiskárnou RUCH žalobci 17. 7. 2014 nepředstavovala plnou moc „udělenou pro insolvenční řízení“; jednalo se o plnou moc generální, tudíž plnou moc opravňující žalobce k nakládání s majetkovou podstatou společnosti. Účelem citovaného ustanovení je zajistit, aby po prohlášení konkursu mohl s majetkovou podstatou nakládat pouze insolvenční správce, a proto zákonodárce rozlišil plné moci udělené specificky pro insolvenční řízení, u nichž není žádný důvod k zániku a jež naopak mohou napomoci dlužníkovi procesní ochraně, a ostatní plné moci, jejichž realizace by se mohla dotknout majetkové podstaty. Mezi ty naposled uvedené spadala i plná moc udělená žalobci.
46. Nesprávné vymezení doby, po kterou žalobce poskytoval Tiskárně RUCH právní služby (žalovaná neprokázala, že by tak žalobce činil i po prohlášení konkursu), však nemá vliv na zákonnost jejího rozhodnutí. Soud již vyložil, že za stěžejní považuje to, že žalobce Tiskárně RUCH právní služby v minulosti poskytoval. *Délka* zastupování Tiskárny RUCH je sice ve skutkové větě rozhodnutí žalované obsažená, ale není znakem skutkové podstaty přestupku, a není proto podstatná ani pro výrok o vině, a tedy ani pro závažnost přestupku a výši sankce.
47. Pokud jde o souvislost věcí a rozpor zájmů jednotlivých klientů, žalobce zastupoval Tiskárnu RUCH v souvislosti s insolvenčním řízením, ve kterém byla dlužníkem. Právě s tím insolvenčním řízením pak souvisí spory, v nichž žalobce převzal právní zastoupení klientů, jejichž zájmy byly v rozporu se zájmy Tiskárny RUCH. V souvislosti s insolvenčním řízením Tiskárny RUCH mohl žalobce nabýt takových informací, které by mohly být posléze použity proti ní v rámci zastupování protistrany, a tato řízení se týkala majetkové podstaty Tiskárny RUCH, stejně jako samotné insolvenční řízení. V průběhu kárného řízení pak bylo jednoznačně prokázáno (a sám žalobce tato tvrzení nerozpорије), že žalobce v průběhu insolvenčního řízení Tiskárny RUCH převzal zastoupení společností UNIFIN, LKJ Czech s.r.o., J. K. a L. K. v několika sporech o zaplacení částky ve prospěch

majetkové podstaty Tiskárny RUCH, zahájených dlužníkovým insolvenčním správcem. Žaloby o zaplacení částek ve prospěch majetkové podstaty zjevně souvisí s insolvenčním řízením a nebylo tedy přípustné, aby žalobce zastupoval v insolvenčním řízení dlužníka a posléze v rámci probíhajícího insolvenčního řízení žalované, které insolvenční správce v zájmu dlužníka žaluje na zaplacení částek ve prospěch majetkové podstaty.

48. Výsledkem všech těchto sporů byly dotčeny majetkové zájmy Tiskárny RUCH, byť byl procesním účastníkem sporů insolvenční správce. Jeho role se odvíjí od toho, že na něj přešel výkon dlužníkových práv a povinností souvisejících s majetkovou podstatou (§ 246 odst. 1 insolvenčního zákona). Obecně sice je insolvenční správce v konkursním řízení zvláštním procesním subjektem, jenž není totožný s dlužníkem a není ani zástupcem dlužníka či věřitelů (nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 14/10 z 1. 7. 2010, bod 25). Dle § 40 odst. 3 insolvenčního zákona insolvenční správce ostatně jedná svým jménem, ale *na účet dlužníka*, pokud na něj přešlo oprávnění nakládat s majetkovou podstatou. Takovým jednáním jsou dle § 40 odst. 4 téhož zákona zejména právní úkony, jimiž insolvenční správce zpeněžuje majetkovou podstatu nebo s ní jinak nakládá, a jeho úkony v incidenčních sporech, jakož i v dalších sporech, kterých se účastní místo dlužníka. Platí to jak pro hmotněprávní jednání (čtvrtý odstavce příkladmo uvádí úkony při zpeněžování a jiném nakládání s majetkovou podstatou), tak pro procesní úkony v incidenčních sporech, jakož i v dalších sporech, kterých se správce účastní místo dlužníka (§ 40 odst. 4). V souvisejících věcech tedy insolvenční správce jednal svým jménem, ale na účet dlužníka, a fakticky v nich zastupoval dlužníkovy majetkové zájmy, neboť se snažil rozšířit jeho majetkovou podstatu. Ostatně Ústavní soud poukázal na heteronomní povahu oprávnění insolvenčního správce dle insolvenčního zákona (bod 23 citovaného nálezu) a na nutnost posuzovat jeho kroky materiálně (bod 21 nálezu). Ustanovení § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii nestanoví, že advokát pro naplnění skutkové podstaty provinění musí zastupovat klienta ve sporu se svým bývalým klientem. Lpění na ryze procesním označení a postavení účastníků v těchto řízeních by bylo formalistické; skutečný smysl kárného provinění a řízení je potrestání advokáta, který při poskytování právní služby původnímu klientovi obdržel (či obdržet mohl) informace, které mohl využít v souvisejícím sporu, v němž poskytl právní službu osobě, jejíž zájmy jsou v rozporu s původním klientem. Obdobně nesejde na tom, že Tiskárna RUCH hypoteticky v nějakém, žalobcem v žalobě blíže neurčeném řízení vystupovala jako vedlejší účastnice proti insolvenčnímu správci. Soud i zde zdůrazňuje, že veškerá řízení související s insolvenčním řízením vedená insolvenčním správcem se týkala majetkové podstaty Tiskárny RUCH; pokud tedy žalobce převzal právní zastoupení protistrany, je zjevné, že takové poskytnutí právní služby bylo v konfliktu se zájmy Tiskárny RUCH.
49. Soud dodává, že ve svém rozsudku č. j. 3 Ad 22/2017-46 posuzoval obdobnou věc, v níž advokát zastupoval společnost RAJA s.r.o. jako žalovanou v soudním řízení o zaplacení částky, které bylo přerušeno z důvodu konkurzu jmenované společnosti, a jednal jako likvidátor této společnosti, přesto posléze zastupoval člena věřitelského výboru jiné společnosti v konkurzním řízení společnosti RAJA s.r.o. Tehdejší žalobce tedy získal určité informace, které mohl, ale též nemusel, užít při následném zastupování člena věřitelského výboru. Také v tomto případě se soud ztotožnil se žalovanou, která v advokátově činnosti shledala střet zájmů
50. Ačkoli se žalobce dovolává toho, že ho žalovaná ubezpečila, že v nynějším případě konflikt zájmů nehrozí, na nic konkrétního v žalobě neodkazuje. Součástí správního spisu je pouze

komunikace, která prokazuje, že žalobce v jiných věcech z opatrnosti odmítl převzetí zastoupení právě z důvodu možného konfliktu zájmů, a rovněž obsahuje Zápis z jednání odborné sekce pro insolvenční právo žalované konaného 2. 9. 2015, při němž se řešily teoretické otázky, a nikoli konkrétní žalobcův případ. Žalobce se tak nemůže dovolávat toho, že jeho postup žalovaná schválila. Avšak i pokud by tomu tak bylo, nic by to nezměnilo na skutečnosti, že se žalobce dopustil kárných provinění; stanoviska žalované pro něj nejsou závazná a sám žalobce jakožto advokát-profesionál má znát stavovské předpisy a řídit se jimi. Tyto okolnosti případu žalovaná navíc vzala v potaz při úvahách o druhu a výši uloženého kárného opatření (str. 15 prvostupňového rozhodnutí). Při soudním jednání žalobce doplnil, že ho o nezávadnosti převzetí zastoupení Tiskárny RUCH ujistil JUDr. M. Ž., který působí u žalované. Žalovaná však žalobci nevyčítá, že převzal zastoupení Tiskárny v insolvenčním řízení, nýbrž že později poskytl služby osobám v souvisejících řízeních proti této společnosti, resp. jejímu insolvenčnímu správci. Výslech JUDr. Ž. by byl proto nadbytečný.

51. Soud pro úplnost uvádí, že žalobce identifikovaným jednáním porušil kromě § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii i § 16 odst. 2 věty před středníkem a § 17 téhož zákona ve spojení s čl. 4 odst. 1 etického kodexu, jak správně uvedla žalovaná.
52. Nakonec soud k tomuto žalobnímu bodu dodává, že žalobce totožně jako v odvolání namítl, že kárný senát neprovedl navržené důkazy a z provedených důkazů nevyvodil žádné závěry, ale neuvedl již, co konkrétního správní orgány opomněly provést či s čím konkrétním se nevypořádaly.
53. V návaznosti na žalobní tvrzení rozvedená při jednání soud dodává, že dle § 34 odst. 1 zákona o advokacii je pro rozhodnutí v kárném řízení *rozhodující skutkový a právní stav v době, kdy ke kárnému provinění došlo; pozdější právní úpravy se použije, jestliže je to pro kárně obviněného příznivější*. Soud si je vědom „připravované“ novely zákona o advokacii, jakož i toho, že Senát Parlamentu České republiky tuto novelu 26. 2. 2025 schválil. Zákon však tímto okamžikem nenabyl účinnosti; návrh zákona ve znění postoupeném Poslaneckou sněmovnou je sice po jeho schválení Senátem přijat, ale takto přijatý zákon je postoupen prezidentu České republiky k podpisu. Prezident má pravomoc přijatý zákon tzv. vetovat, tedy vrátit zpět do Poslanecké sněmovny. Novela advokátního zákona tak ještě není ve fázi, kdy je definitivně přijata, natož aby nabyla účinnosti. Pokud tedy novela obsahuje určité „změkčení“ skutkové podstaty kárného provinění, nemá to na žalobcovu věc vliv. Podle zákona pro žalobce „příznivějšího“ by byly správní orgány, potažmo soudy, povinny postupovat, pokud by takový zákon byl již účinný. To se v žalobcově případě nestalo.
54. Pokud jde o námitku, že žalovaná postupovala v obdobných případech odlišně, soud uvádí, že se v daném případě uplatní zásada vyjádřená v § 2 odst. 4 správního řádu, tedy *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*. Tato zásada však nebyla žalovanou porušena. Co se týče čtvrtého žalobního bodu (str. 29 až 33 žaloby), žalobce poukazuje na dva případy, v nichž dle jeho názoru došlo k totožnému kárnému provinění jiných advokátů, avšak žalovaná ani nezahájila kárné řízení, ačkoliv byla na kauzy upozorňována buď žalobcem, nebo třetí osobou. Soud však upozorňuje, že princip právní jistoty a zásada předvídatelnosti a legitimního očekávání správních rozhodnutí v sobě nezahrnují jako atribut právo účastníka řízení, aby nebyl za své protiprávní jednání rozhodnutím správního orgánu postižen, zůstalo-li v minulosti jeho jednání či jednání jiného subjektu (shodné či obdobné)

nepostiženo (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 59 A 15/2012-40 z 19. 2. 2013). Obdobně se NSS vyjádřil v rozsudku č. j. 1 As 95/2013-31 z 4. 12. 2013: „*Skutečnost, že v jiném případě stavební orgán nezahájil sankční řízení (byť za srovnatelných skutkových okolností), zcela jistě nemůže představovat ustálenou správní praxi, jež by založila legitimní očekávání stěžovatele, že v jeho případě nebude řízení o uložení sankce zahájeno.*“ Žalobce přitom odkazuje právě na případy, v nichž kárná žaloba vůbec nebyla podána. Zásady vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu se však za takových okolností nelze dovolávat. Proto soud neprovedl důkazy uvedené v bodě 11. části iii) písm. i. – y. tohoto rozsudku.

55. Taktéž není možné se úspěšně dovolávat rozdílného posouzení věci v porovnání s případem advokáta JUDr. K., jenž nakládal s peněžními prostředky ve výši cca 3,5 milionu Kč v rozporu se smlouvou o úschově a byl za to pouze napomenut, neboť se jedná o zcela odlišné jednání a rozhodnutí žalované se mohlo odvíjet i od dalších skutkových odlišností. Nehledě na to, že jediný případ nemůže založit dlouhodobou ustálenou rozhodovací praxi správního orgánu, od níž se nelze až na výjimky odchýlit. Rozšířený senát NSS v usnesení č. j. 6 Ads 88/2006-132 z 21. 7. 2009 uznal vynutitelnou vázanost správního orgánu správní praxí, která spočívá v ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti (příp. i nečinnosti) orgánů veřejné správy, opakovaně potvrzující určitý výklad a použití právních předpisů, neboť taková praxe na straně adresátů veřejné správy zakládá legitimní očekávání, že v ní správní orgány budou pokračovat. Žalobce navíc rozhodnutí ve věci JUDr. K. zmiňuje až nyní v žalobě a dodává, že žalovaná měla vysvětlit, proč žalobci uložila pokutu, avšak JUDr. K. pouze napomenutí. Optikou žalobce by tak žalovaná musela vysvětlovat v každém jednotlivém případě (i bez výslovné námitky), proč ve všech svých věcech, které byly navíc skutkově odlišné, rozhodla rozdílně. To po ní samozřejmě nelze požadovat. Soud z těchto důvodů neprovedl žalobcem navržený důkaz: Kárné rozhodnutí K55/2017 z 1. 11. 2017 a písemnosti založené v kárném spisu ČAK K 55/2017. Žalobce navíc přes výzvu soudu tyto důkazní návrhy ani nepředložil.
56. K žalobcovu návrhu na upuštění od trestu, případně na moderaci výše uložené sankce, soud uvádí, že podle § 65 odst. 3 s. ř. s. platí, že *rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt, může se ten, jemuž byl takový trest uložen, žalobou domáhat též upuštění od něj nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených.* Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. *rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.* Citovaná ustanovení tedy zakládají pravomoc soudu nahradit správní úvahu vlastní úvahou a místo veřejné správy určit, jaká sankce je přiměřená (rozsudek NSS č. j. 4 As 37/2007-119 z 30. 6. 2008).
57. Předpokladem moderace je to, že uložený trest je zjevně nepřiměřený, tedy že vzhledem k okolnostem konkrétního případu výrazně vybočuje. Podstatou soudní moderace není hledání „ideální“ výše sankce. Smyslem je korekce, pokud sankce zjevně neodpovídá zobecnitelné představě o její adekvátnosti a spravedlnosti, přestože správní orgán uložil sankci v zákonném rozmezí, dodržel všechny zásady pro její ukládání a zvážil všechna hlediska pro její individualizaci (rozsudek NSS č. j. 7 As 22/2012-23, č. 2672/2012 Sb. NSS z 19. 4. 2012). Jak uvedl NSS ve svém rozsudku č. j. 1 As 149/2022-33 z 18. 10. 2022, „[s]oudy tak zohledňují zejména závažnost správního deliktu, význam chráněného zájmu, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. Při posuzování konkrétní

závažnosti správního deliktu je rozhodující intenzita skutkových okolností, s jakou pachatel porušil právem chráněné hodnoty a zájmy, nikoli sama skutková podstata deliktu (rozsudek ze dne 30. 9. 2010, č. 7 As 71/2010-97, č. 2209/2011 Sb. NSS). Soud připomíná, že správní trest musí působit na pachatele přestupků výchovně, aby se v budoucnu vyvaroval dalšího protiprávního jednání (tzv. preventivní funkce). Současně musí způsobit citelnou újmu, jinak by se výchovný účinek trestu vytratil (tzv. represivní funkce).“ Při posuzování návrhů na moderaci uložených správních trestů soudy přezkoumávají především to, zda správní orgány postupovaly při ukládání trestu v souladu se zásadou individualizace trestu, tj. „zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená“ (rozsudek NSS č. j. 7 As 71/2010-97 z 30. 9. 2010).

58. Soud se při posouzení přiměřenosti výše pokuty ztotožňuje se závěry žalované vyjádřenými v prvostupňovém rozhodnutí. Žalovaná v prvostupňovém rozhodnutí (bod 16) dostatečně a srozumitelně popsala úvahy, které ji vedly k uložení právě tohoto kárného opatření. Vyložila, že se jednalo o opakované a pokračující porušení zákona o advokacii, za které nelze z důvodu intenzity a osobnímu postoji žalobce uložit napomenutí či veřejné napomenutí, ale zároveň není toto provinění natolik závažné, aby žalovaná zvažila dočasný či úplný zákaz výkonu advokacie. Při určení výše pokuty přihlédla k tomu, že dle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii lze advokátovi za kárné provinění uložit pokutu až do výše stonásobku minimální měsíční mzdy, přičemž přistoupila k uložení pokuty ve výši pouhého dvojnásobku minimální mzdy (2x 16 200 Kč). Podle názoru soudu se nejedná o trest, který by vzhledem k okolnostem vybočoval, tedy o trest zjevně nepřiměřený. Jakákoliv moderace pokuty by dle soudu neodpovídala závažnosti žalobcova jednání, ale naopak by mohla být chápána jako bagatelizace vyvozeného postihu.
59. Žalobce neuspěl ani s námitkou týkající se zneužití práva žalovanou. Tím se obecně rozumí chování pozitivním právem zdánlivě dovolené, jímž má ovšem být dosaženo výsledku nedovoleného. Jedná se o situaci, která je z formálního hlediska v souladu se zákonem, ve skutečnosti však slouží k účelům, které zákon zapovídá. Jelikož objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené, je třeba v případě, kdy právní norma určité chování dovoluje a jiná jej zakazuje, aplikovat zásadu *lex specialis derogat legi generali* a vyvodit, že zákaz zneužití práva je silnější než dovolení dané právem, a takovéto chování, jež sleduje zneužití práva, bude jednáním protiprávním. Jak konstatuje Ústavní soud, situace, kdy konkrétní právní norma pojem zneužití práva neužívá, neimplikuje, že by v rámci takové právní úpravy ke zneužívání práva či jeho obcházení docházet nemohlo či že by samotné zneužití práva bylo nepostihnutelné (nálezn Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 374/06 z 31. 10. 2007). Shodně na úrovni Evropské unie konstatoval generální advokát ve věci C-367/96, *Kefalas*, že „každý právní řád, který se snaží dosáhnout minimální úrovně dokonalosti, musí obsahovat [...] nástroje, aby zajistil, že práva [...] nebudou vykonávána protiprávním, nadměrným nebo překrouceným způsobem.“⁴ Také NSS již dávno dovodil, že „[z]neužitím práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené (rozsudek NSS č. j. 1 Afs 107/2004-48, č. 869/2006 Sb. NSS z 10. 11. 2005). NSS na tento rozsudek navázal ve svém dalším rozhodnutí č. j. 10 Afs 289/2021-42 z 26. 4. 2022 a konstatoval, že „[s] trochou nadsázky se od té doby stal ve veřejném právu princip zákazu zneužití práva určitou obdobou ‚Boha s mnoha tvářemi‘ (The Many Faced God) z

⁴ Petr, David. *Institut zneužití práva v českém právu*. Komorní listy, 2009, č. 1, s. 14-16.

fiktivního světa Hry o trůny, pro kterého mají obyvatelé různých částí této fantastické země různá jména, ale jeho skutečná povaha je stále stejná. Také Nejvyšší správní soud přizpůsobuje konkrétní tvář zákazu zneužití práva tomu, že byla zneužita žádost o informace (rozsudek ze dne 1. 4. 2022, čj. 1 As 96/2021-43, body 32–34), trochu jinou tvář mu zase nasazuje ve chvíli, kdy řeší na první pohled podivné změny žalobního návrhu (rozsudek ze dne 17. 2. 2021, čj. 8 As 239/2020-37, bod 26). Ostatně princip zákazu zneužití práva prostupuje nejen právo veřejné, ale též právo soukromé (srov. též § 8 občanského zákoníku, který pro oblast soukromého práva stanoví, že zjevné zneužití práva nepoživá právní ochrany).“ Rozšířený senát NSS v usnesení č. j. 1 As 70/2008-74, č. 2099/2010 Sb. NSS z 27. 5. 2010 dále konstatoval, že „[z]ákaz zneužití práva je v jistém smyslu ultima ratio, a proto musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastního právního řádu, zejména principem právní jistoty, s nímž se - zcela logicky - nejvíce střetává.“

60. Zákaz zneužití práva se jistým způsobem promítá i do § 2 odst. 2 správního řádu, podle něž *správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena.* Cílem této zásady je, aby pravomoc správního orgánu byla uskutečňována k takovým účelům a takovým způsobem, k jakým mu byla zákonem svěřena. Pojem „pravomoc“ lze v zásadě definovat jako okruh právních prostředků, které má správní orgán v dispozici k realizaci své působnosti (předmětu činnosti). Pravomoc představuje možnost vydávat rozhodnutí, tzv. jiné úkony (sdělení či vyjádření), opatření obecné povahy a uzavírat veřejnoprávní smlouvy ve věcech, ve kterých je dána jeho působnost. Správní orgán nesmí své pravomoci překročit, ale musí se pohybovat a realizovat pravomoci v zákonem svěřeném rozsahu. Současně své pravomoci nesmí zneužít. Účel svěřených pravomocí a požadavek souladu s veřejným zájmem mají již samy o sobě bránit zneužívání a zneužití pravomoci při výkonu působnosti ve sféře veřejné správy (srov. Potěšil, L. a kol. *Správní řád*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 38, marg. č. 14).
61. Lze tedy shrnout, že institut zneužití práva je možné použít pouze ve zcela výjimečných situacích a jednání ke zneužití práva směřující musí být dostatečně prokázáno tím, kdo se zákazu zneužití práva dovolává (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 16/2015-30 z 18. 3. 2015). Žalobce na zneužití práva (resp. zákonného zmocnění) poukazuje nejprve tvrzením, že žalovaná nařídila ústní jednání na své pobočce v Brně namísto Prahy, ačkoliv žalobce má kratší cestu do Prahy. Z § 13 odst. 3 advokátního kárného řádu však vyplývá, že *jednání se konají podle určení předsedou kárného senátu v sídle Komory v Praze nebo v pobočce Komory v Brně.* Volba pobočky pro jednání je tak plně v gesci předsedy kárného senátu a z průběhu řízení ani z obsahu spisu nevyplývají žádné indicie, že by k volbě pobočky předseda senátu přistoupil „naschvál“ z důvodu vzdálenosti sídla žalobce. Lze navíc předpokládat, že žalobce jakožto advokát se účastní soudních jednání svých klientů napříč celou Českou republikou a není výjimečné, že některá jednání jsou nařízena na brzké dopolední hodiny. Pokud jde o poukaz žalobce na spory, které má s představiteli žalované, toto dílčí tvrzení je natolik obecné, a navíc ani ničím nepodložené, že z něj rovněž nelze vyvodit byť pochybnost o zneužití práva žalovanou. Konečně ani doba, po kterou kárný senát vyhotovoval písemné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, potažmo časový okamžik od vyhotovení napadeného rozhodnutí do jeho odeslání žalobci, nenaznačuje žádné zneužití práva. Žalobce sice má pravdu v tom, že žalovaná si nepočínala efektivně a mezi jednotlivými úkony nastaly značné časové prodlevy, ale soudu není zřejmé, jak by takové jednání mohlo být považováno za zneužití práva. Není z něj totiž ani zřejmé, jakým způsobem by mohlo být žalobci tímto počínáním zasaženo do jeho práv. Konečně se o zneužití práva nemůže jednat ani z důvodu,

že v případech několika jiných advokátů žalovaná jejich věci neprošetřila, ačkoliv na ně byla upozorňována. Byť hypoteticky nelze vyloučit, že žalovaný v těchto jiných případech pochybila, soud opakuje, že žalobce nemá žádný právní nárok na prošetření vlastní stížnosti s tím výsledkem, že žalovaná podá na třetí osobu kárnou žalobu, a stejně tak žalobce nemůže legitimně očekávat, že on sám v důsledku kárného provinění zůstane nepotrestán. Ani jedna ze situací zmíněných žalobcem nepředstavuje indicie o zneužití práva. Soud z těchto důvodů neprovedl žalobcem navržené důkazy (které navíc ani soudu nepředložil): podnět k prověření kárné odpovědnosti advokáta z 13. 9. 2023, sdělení č. j. S-700/2023-006 z 13. 10. 2023 a kárné rozhodnutí ve věci K 55/2017 z 1. 11. 2017.

4. Závěr a náklady řízení.

62. Žalobce jakožto advokát převzal zastupování klientů, ačkoliv věděl, že jejich zájmy by mohly být v kolizi se zájmy dřívějšího klienta, a dopustil se tak kárného provinění. Řízení před (odvolacím) kárným senátem žalované přitom není stíženou žádnou vadou a žalovaná se nedopustila ani zneužití práva. Výše uloženého kárného opatření odpovídá okolnostem případu a výše pokuty není nepřiměřená. S ohledem na vše výše uvedené soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
63. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalované nevznikly žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti, proto jí soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

JUDr. Jaromír Klepš
předseda senátu